

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

«Doğuda çocuklar da yol kesmeğe
başladılar...» - Gazeteler -
— Gözün aydın Hasso, karm bir eşkiya
doğurdi !..

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BASIZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nimet Arzik, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vî Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50. Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100. altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Yazı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 19
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11
İLAN FİYATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 61
26 Eylül 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Ak b a b a

ÜÇÜNCÜ PERDE!

ÜÇÜNCÜ yazıma, C.H.P. yi otuz mebusla Meclis salonunun bir köşesine tıkıveren 1950 seçim kanununa şöyle bir kalem dokundurarak başlayım:

Ayrılığı, yalnız birbirine bilenen dişler ayrılığından ibaret iki parti ile demokrasi yapıyorduk... Komisyonlarda aylarca didiklenen seçim kanunu son şeklini almıştı. Bir de Avrupa'nın düşüncesini soralım dediler ve hazırlanan yasa, ayrı ayrı dünyaların ünlü bilginlerine gönderildi.

Gelen cevaplardan yalnız ikisini açıklayım:

Fransa —General De Gaulle Fransası değil— ondan önceki Fransa:

«Halkın 100 de 75 i okuma yazma bilmeyen bir memlekette bu kanun tatbik edilmez.»

Diyordu... Ve tavsiye ediyordu:

«İki dereceli seçim yapınız...»

Bu tavsiyeden sonra, korkumuzu bastırmak için bir de ilmin fetvasını veriyordu:

«İki dereceli seçim antidemokratik değildir!»

Belçikanın verdiği cevap da şuydu:

«Seçim kanununuz pek güzel. Ancak, halkınız ve teşkilâtınız böyle bir kanunu yürütecek güçte midir, onu bilemeyiz...»

Bu nezaket kaçamağından sonra hem izzet-i nefsimizi okşamak, hem doğru yola dönmemizi kolaylaştırmak için ilâve ediyordular:

«Biz, Belçika'da, bu kanunu henüz tatbik edemeyiz!»

Bu iki cevaptan sonra biraz duraklıyalım. Dünya milletleri demokrasiye nasıl girdiler, biliyor musunuz?..

Sayın İsmet İnönü'ye ilham gelir gibi değil... Avrupa'da, şiir bile ilham ile gelmez!

Yanılmıyorsam, Amerika'da okuyup yazma bilmiyenlerin oy hakkı yoktur. Bizde vaaar!

Yanılmıyorsam, İsviçre'de kadının seçim hakkı yoktur. Bizde vaar!

Hele Belçika'da, çok değil, daha on yıl önceye kadar vatandaş sandık başında eşit değildi: Üniversite de okumamış olanların bir oy var-

dı, üniversitede okumuş olanların iki!

Bu kadarla da bitmiyordu üstünlük... Eğer üniversiteli vatandaş evli ise, sandığa atacağı rey üçtü... Hele bir de çocuğu varsa... Dört!

Bir adına da «fazilet idaresi» denilen demokrasi o ileri insanlar dünyasında böyle kuruldu: Soğağa göz süzerek, cehalete öpücük gönderecek değil!

Bu okuduğunuz bilgi kırıntıları üstünkörü bir araştırmadan elde edilmiş şeyler bile değil, sadece hafıza yoklamasından ibaret... Ya ciddi bir inceleme yapsak?.. Ya ağızlarına anahtarsız kilitler vurulmuş ulemamız, isteseler, kimbilir, belki de ısırmaya on parmağımızın yetmeyeceği ne misaller sayar dökerler!

İhtilâlin getirdiği Kurucu Meclis böyle mi olmalıydı dersiniz?.. O, hastasını seven bir doktor yakınlığıyla memlekete sarılacak, kulağını

bu toprağın göğsüne koyacak, onun yaralı kalbini, onun soluyan ciğerlerini —bütün çarpıntıları, bütün sızıları kendi kalbinde, kendi ciğerlerinde duyarak— dinliyecekti.

Böyle mi oldu?.. C.H.P. çoğunluğunun değişmez gaffetiyle ağır bastığı o Mecliste, kanunlarımızı hazırlayanlar, kulaklarını bu toprağın, bu insanın göğsünden gelen seslere değil sayın İnönü'nün fildişi kulesinden gelecek gûşel işaretlere verdiler!

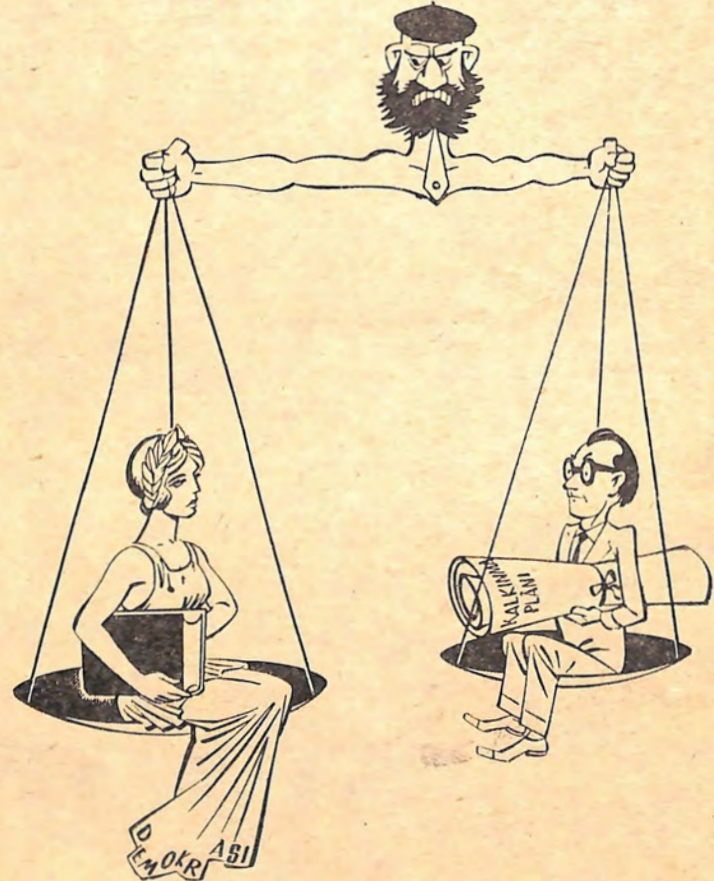
Herkese, her vatandaşa eşit oy hakkı ha?..

Sandık başlarına —cumhuriyetin kırkinci yılında hâlâ ilkçağ hayatı yaşayan insanlar— ağaların köleleri, şeyhlerin kulları akın etti ve bin elden bir kişinin oyu atıldı!

İşte dolmayan çilemin üçüncü nedeni de budur... Keşke bitseydi... Ama dördüncüsü de var!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Türkiye'de 55 bin cahil imam var. (Gazeteler)

İdrâk-i maâli bu küçük akla gerekmez,
Zira bu terazi bu kadar sikleti çekmez!

Yüzgörümlüğü

NACİ SADULLAH

SEVİDİĞİ kız, bizim oğlana:
«— Senin baban ne iş yapıyor?» diye sormuş.
Çocuk henüz bir iş sahibi olmadığı için, kız haklı olarak babasıyla meşgul!

Bizim oğlan:

«— Babam yazardır!» demiş.

Kız sormuş:

«— Nereye yazar? Ne yazar?..

Bizim gibi, yazarlığı meslek edinmiş kimselerin hâli uzaktan kolay kolay anlaşılamayacak kadar acıktır:

Mesela kendi hesabına ben, otuz seneyi çoktan aşmış meslek hayatımda en az üç defa meşhur, ve en az üç defa meşhul oldum!

Gün gelir tanınır, gün gelir unutuluruz!

Gün gelir kazanır, gün gelir kayırırız!

Gün gelir, sarayda hürmet, gün gelir, zindanda hakaret görürsünüz.

Gün gelir şakır şakır alkışlanır, gün gelir ulu orta yuhalanırsınız!

Ben şimdi, - gördüğü lüzum üzerine - kendi kendisini kalafata çekmiş bir yazarım. Bu yüzden, etliye sütlüye burnumu sokmadığım, ve geçimimi sağlayan gündelik fıkracıkları, satışı az bir gazeteye yazdığım için ortalıkta adım, sanım dolaşmıyor. Bu benim dördüncü unutuluşum!

Yeniden meşhur olmak zor değil. Üstelik de binbir tecrübeyle ben, dilediğim zaman hemen meşhur olmanın binbir usulünü, binbir ustahımı öğrenmişim.

Meşhur olmanın yolunu Bülükbaşılar, Pala paşalar bile bulurlar da, biz bilmez miyiz?

Ama içimde - herhalde ihtiyarlıktan olacak - bir şöhret bıkkınlığı var: Galiba unutulduğum zaman

daha rahat ediyorum da ondan!

İşte bu sebeplerden ötürü, şimdi ortalıkta adım sanım amlır olmadığı için, bizim oğlan sevgili-sine ne diyeceğini şaşırmsın. Âdeta suçlu gibi utanmış. Sonra aklını nasılsa - güvâ - başına devşirip:

«— Akbaba'ya yazıyor!» demiş!

Bizim oğlan öyle deyince, kızın ağzı kulaklarına varmış:

Çünkü «Akbaba», mizah edebiyatımızda tarih yapmış, kırk yıllık temelde oturan, tutunmuş, sevilmiş bir dergi.

O halde, öyle bir dergiye yazı yazan adam, gerçekten yazar demek..

Böyle olunca, kız bizim oğlana:

«— İyi öyleyse, babam beni sana verir!» demiş!

Fakat kız, «Akbaba»nın o gündən sonra çıkan sayılarında benim yazımı bulamayınca:

«— Hani senin baban?» diye benim oğlana fena halde çıkmış!

Oğlan şimdi bu yüzden:

«— Baba, Allah aşkına - aslında sevgilisi aşkına - Akbaba'ya yaz!» diyor!

Her şey aklıma gelirdi de, bir gün bizim müstakbel gelinin ve dolayısıyla mahdumun gönüllerini hoş etmek hesabıyla - yazı yazacağım aklıma gelmezdi!

Oğlan:

«— İlle «Akbaba» ya yaz!» diye tutturmuş.

Ben:

«— Oğlum, üstüme düşme: kolay iş değil o!» diyorum.

O:

«— Neden baba? Sen yazı yazmasını bilmiyor musun?» diye soruyor!

Gülümseyip lâfı tartışmasız kesmek istiyorum:

«— Biliyordum ama, unuttum evlâdım!»

Oğlan ayak dırıyor:

«— Benimle alay etme baba: Hiç insan bildiği bir şeyi unutmuyor mu?»

Allah, Allah... Haydi gel de delikanlıya meram anlat bakalım?

«— Oğlum, diyorum, unutmur insan... Sen hiç «erken bunama» isimli bir hastalık duymadın mı?

«— Duydum... Sen şimdi: «Ben erken bunama oldum!» mu demek istiyorsun?

«— Hayır... Ben erken değil, vakitinde bunamış sayılırım: Çünkü bunaması erken sayılabilecek kadar genç değilim..

«— Yapma baba: Daha geçen gün, «Ferhunde» hanıma: «Ben henüz penaltıdan gol kaçırmıyacak kadar gencim!» diye sen değilmiydin?»

«— Canım.. demişimdir belki..

Ama Ferhunde hanıma palavra sıkamak başka, Akbaba'ya yazı yazmak başka iş!..

«— Neden baba?.. O kadar zor iş mi bu?

«— Zor iş ya... Çünkü onun kaleci kuru sıkı şutları yutmuyor... Ben onunla uğraşamam!

«— Ne olursun, Allah aşkına uğraş baba..

«— Oğlum... üstüme düşme... Yorgunu yokusa sürme..

«— Baba... Kıza rezil olurum... «Yalancı!» diye suratıma: «tuh!»

der, tükürür... Vermezler kıza bana!..»

★

Oğlum yanımdan gözleri yaşlı ayrıldı...

Saatlerden beri, kiralık evimin ufaklık bahçesinde oturmuş düşünüyorum.

Ben «Akbaba» ya yazmazsam, çocuk kıza alamıyacak...

Yazı değil, âdeta yüzgörümlüğü... Drahoma!..

Yazarsam, «Yusuf Ziya»nın kılı kırk yaran imtihanından geçmek gerekir...

Ben ise böyle çetin imtihanlara dayanıklı olamıyacak bir çağa gelmişim...

Kendi kendime: «yazmıyacağım!» diyorum..

Sonra, kulağıma oğlumun:

«— Baba... Kıza rezil olurum!» diyen ağlamaklı sesi geliyor.

«— Yazayım!» diyorum.

Fakat tam olayların alaylı tarafına dalaçağım sırada, kafamı, ya komşu hanımın arsız bir kedi patakladığıktan sonra yükselen öfkeli sesi karıştırıyor, yahut da:

«— Seni doğuracağıma taş doğursaydım!» diye, kendi öz evlâdını paylayan bir başka komşu hanımın, hem acınacak, hem de paşılacak isyanı...

Ama, karar verdim: yazacağım! Aklıma nedense, bir mizah dergisine yaraşır komik konu olarak evvelâ «Koçero» geliyor.

Devletin İçişleri Bakanı:

«— Bizim elimizdeki vasıtalar, eşkiyâ tâkibine yetmez!» demiş.

Şunu ele alalım da:

«— Öyleyse eşkiyanın adını değiştirilim: Ona «Koçero» değil, «Kaçar o!» diyelim!» kabillinden bir şeyler yazmak geliyor!

Sonra, garbın eşkiyası «Bin Bella»yı hatırlıyorum:

Ona: «Bin bella» değil, Fransa'nın başında «Bin belâ», hem de «Bela» değil, «bella» - yâni «şeddeli belâ!» diye bir şeyler yazayım diyorum.

Fakat gözlerimin önünde hep Yusuf Ziya... Götüreceğim yazıya şeytani gözleriyle öğrencisinin imtihan kâğıdına bakar gibi bakan, Yusuf Ziya... şu «göz ucu ile Paris» başlığındaki Yusuf Ziya...

«Beyenmez o!» diye düşünüyorum «beğenmez!»

Sonunda ise içimden beni ferahlatan, ve şu yazıyı yazdıran bir ses geliyor:

«— Yahu; konu bulmak için boşu boşuna neden kafanı yorup duruyorsun? Senin şu hâlimden âlâ hikâye mi olur?.. Otur, kendi hâlini yaz!»

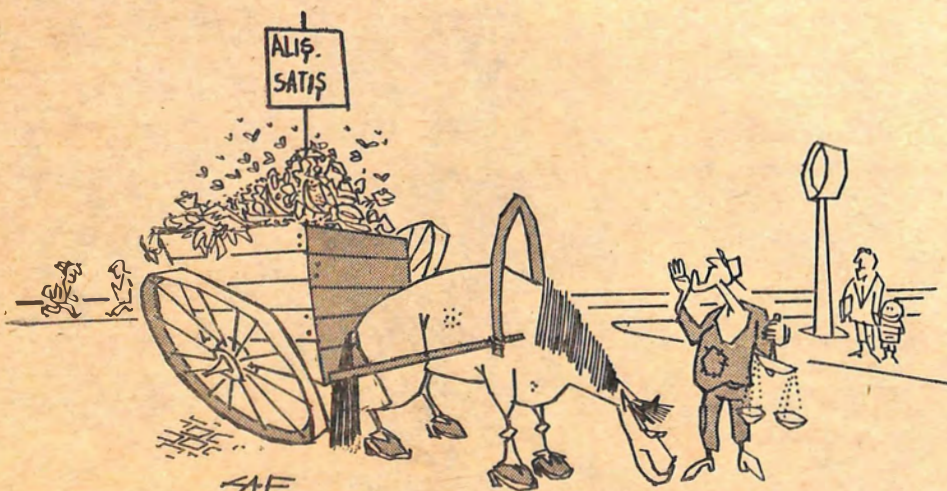
Ve ben de oturup işte kendi hâlimi yazıyorum efendim.

Eğer elinizdeki Akbaba'da «hâl»ini okuyorsanız, hocadan notu aldık, sınıfı geçtik demektir.

Öyleyse bizim müstakbel gelin hanım kınalar yakınsın, mahdum bey de neler isterse onları takınsın!..

Naci Sadullah

Çöplerimiz para edecek. (Gazeteler)

— Haniye çööööp!.. Var mı isteyen?

— Bi kişi... Aksaray bi kişi!

Sosyete!

Diyarbakır senatörü İhsan Tığrel bir partide duramıyan, eski tâbirle «tebdilî mekân» da ferahlık duyan canlı, hareketli bir politikacıdır.

Bir devre bakarsınız, C.H.P. mebusu.. Öbür devre bakarsınız D.P. listesinde.. Bir aralık müstakil bile olmuştu... Şimdi, Y.T.P. senatörü!

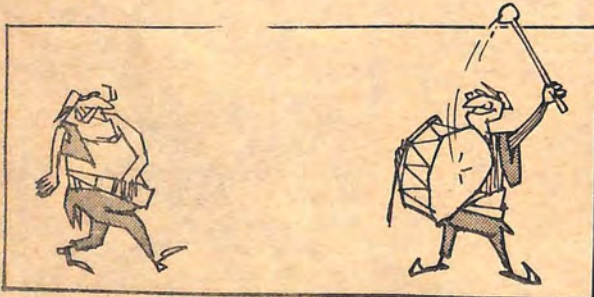
İhsan Tığrel dostumuz, yalnız politikada parti değiştirmekten değil, tebdilî havadan ve tebdilî Havva'dan da hoşlanırmış!

Bakınız, Birinci Büyük Millet Meclisinde Diyarbakır mebusu olan akrabasından Kadri Üçok merhum, onun için ne güzel bir kıt'a yazmış:

Eskiden Zülfüzzade derler idi,
Şimdi duydum ki Tığrel olmuş adın.
Durma, kaplan misali saldırıver:
Ele geçtikçe akça, pakça kadın!

— Son günlerde, sayın Tığrel'i nikâh dairesi etrafında dolaşırken gören hemşehrileri, birbirlerine bu kıt'ayı fısıldaşıp gülüşüyorlar!

Ağalar davullarla karşılanıyor. (Gazeteler)

Göz ucu ile

ROMA

Yusuf Ziya Ortas

Sinema!

ROMA'DA üç kere sinemaya gittim. Ama bir tanesini yazacağım size: Sofia Loren'in Oscar mükâfatını kazanan filmi-ni, Ciociara'yı...

Önce Roma sinemalarını anlatayım:

Roma'da üç sınıf sinema var: Birinci, ikinci, üçüncü... Aralarında, ne konfor farkı bulabilirsiniz bu üç sınıfın, ne film farkı... Fark sadece gişededir: Bilet fiyatında... Bir de, yeni bir filmi görüş tarihinde...

Birinci sınıf sinemalarda koltukların fiatı: On'la yirmi lira arasında değişiyor. Mevsim'in en yeni filmlerini ilk önce bu sinemalarda seyredersiniz..

Filmin ömrü, birinci sınıf sinemalarda, geceli gündüzlü iki ay kadar sürüyormuş...

Ondan sonra ikinci sınıf sinemalarda görmeğe başlarsınız... Burada da, filmin değerine, tutumuna göre, yine bir buçukla iki ay arası bir gösterme süresi var...

İkinci sınıf sinemalarda bir koltuk, en az beş, en çok on lira...

Üçüncü sınıf sinemalar, yeni filmlerin son uğrağıdır: Halk, o günü bekliyor ve gişelerin önünde kuyruklar uzanıyor...

Üçüncü sınıf sinemaların, birinci sınıf kadar şık salonlarındaki rahat koltuklar, iki lirayla dört lira arasındadır.

Aynı sıcak ve temiz hava içinde, sizi yumuşak kollarla kucaklayan aynı koltuklarda, aynı filmi, birinci sınıfın yirmi lirası yerine iki liraya seyredebilirsiniz Roma'da... Ancak üç, dört ay sonra...

Ciociara bir köy ismidir. Dilimize «İki Kadın» diye çevrildi sanırım. 1961 Oscar mükâfatını kazanan, renk oyunlarından uzak bu sahici şaheseri o gece, hâlâ içimde izleri ürperen bir hayranlıkla seyrettim.

Eser, Alberto Moravia'nındır. Senaristi, sürrealist ekolün üç başından biri, Zavattini...

Sofia Loren, burada, hârelî, büyük gözlerin, diri ve dolgun göğüslerin meşhur dişisi değildi... Et, kemik, çizgi, ruhun ve sanatın çok, çok gerisinde kalmıştı.. Kaybolmuştu!

Filmin insanı sürükleyen gücü, sanat gücüydü... Sofia Loren, hem sanatı, hem hayatı aşan bir anne olmuştu beyaz perdede...

Galiba onun içindir ki, Ciociara, şıra diye kadar Oscar mükâfatını kazanan filmler arasında, İngilizce konuşulmayan ilk ve tek film oldu.

Bu da sanat zaferinden geri kalmayan bir zaferdir: Dilin zaferi!

MUZAFFER TEMA İLE...

— Nasıl sinirlenmem kardeşim... Bir zamanlar tutturdular, ille de, «Sen Türk Alan Ladd'ısın» diye. Amerika'ya sırf bunun için gittim, dersem, pek mübalâğa da sayılmaz.

— Peki... Orada Alan Ladd'la karşılaşınca, ne yaptınız?

— Oturup blüm oynayacak değil ya! Hemen ilk fırsatta beraber bir resim çektiyip, İstanbul'a gönderdim. Aldığım cevaplardan birinde şöyle yazıyordu: «Muzaffer bey, doğrusu, sizi daha yakışıklı bulduk. Alan Ladd'ın yanında âdeta bir Kuşe kâğıt kadar parlaktınız.»

— İnşallah onun hakkında da, «İkinci hamur gazete kâğıdı» tabirini kullanmamışlardır. Hakikati söylemek gerekirse, gönderdiğiniz resimde, o, sizin yanınızda daha yaşlı görünüyordu...

— Ah kardeşim, film çevrilirken ellerindeki imkânları görseniz, şaşırıp kalırsınız... Bir kere su gibi para harcıyorlar. Halbuki bizde bol bol harcanacak su olmadığı için sadece adam harcıyorlar...

— Herkes elindeki imkânı kullandığına göre, demek ki onlarda adam yok! Peki... Orada kaç film çevirdiniz?

— İki. «Acı tebessüm» ve «Aya Giden 12 Adam»...

— «Acı Tebessüm» de neye konuşturmadılar sizi?..

— Feridun Çölgeçen'in yüzünden! Taniyalar bilirler. Film çevrilirken adamları öylesine lâfa tuttu, âdeta nefes aldırılmaz oldu ki, adamlar o-

na meram anlatıncaya kadar, arada ben kaynadım, gittim.

— «Aya Giden 12 Adam» da Astro not filân mısınız?..

— Hayır Astronot'u başkası oynadı. Onlara «adam» lazımmiş. Eğer montajda bir değişiklik yapılmazsa, perdeye «12 nci adam» diye ben çıkacaktım...

— Amerika'daki kadınları da gördüğünüze göre, onlarla bizimkiler arasında bir mukayese yapabilir misiniz?

— Vallahi nasıl söyleyeyim, kilo, ağırlık olarak her yerde aynı olmasa lazım gelen bir ölçüdür, değil mi? Bizimkilerin terazisinde mi bir bozukluk vardır, nedir, onlara nispetle daha hafif kalıyorlar. İspatı mı? Dört kere evlendim; boşadıklarının üçü Made in Turkey!

— Duyduğuma göre, siz daha beyaz perdeye intisap etmeden evvel Konservatuvarda flüt hocası imişsiniz, flüt çalar mısınız?..

— Evet, öyleydim... Baktım koca orkestranın arasında sıvrısinek vızıltısı gibi gürültüye gidiyorum... Vazgeçtim. İnsanın hayatta bir şahsiyet kazanabilmesi, mevcudiyetini hissettirebilmesi için her şeyden evvel flütü değil, borusu olmalı. Farkında değilim, belki de beyaz perdeye bu sebeple, bu tesirle intisap etmiş olabilirim.

— Meselâ Muzaffer bey, bizde de fezaya Amerika ve Rusya'da olduğu gibi füzeler atılmaya başlansa... İlk atılacak füzeye ne isim koyardınız?..

— Hiç tereddüt etmeden füzeye «Namus» kelimesini koydurup, fezaya fırlattırırdım. O zaman derinden nasıl bir «Oooh!» çektiğimi görmenizi isterdim... Çünkü bizde namusluca bir iş yapmak o kadar azaldı, namussuzluk o derece çoğaldı ki, herkes birbirine kazık attıkça: «Ne yapalım, dünyada namus kalmadı!» diye gülümseyerek göklere bakardım!

— Peki, yalandan bu kadar ağzınız yandı mı göre, bari siz her şeyin doğrusunu söyler misiniz?..

— Cebimdeki paraların miktarı hariç, her şeyi doğru söyleyebilirim!

— Kadınlar da böyle... Yaşları haric, onlar da her şeyin doğrusunu söylerler!..

— Ha... Bir de seri halinde, yani fabrikasyon usulü füzeler imâl ettikçe, «Kadın I», «Kadın II», «Kadın III» diye, hazırlatıp, hazırlatıp habire fezaya sevkederdim... Hiç olmazsa onlardan da böylece, kurtulurduk!

Bu aralık, telefon, on birinci defa konuşmamızı kesmişti?..

Kapatınca sordum:

— Kim?..

— Fezaya göndermek istediklerimden biri!..

Dedim - Dedi !

Paşam baksana! dedim. Ne var ha uşak? dedi.

Terlemişsiniz! dedim. Havalar sıcak, dedi.

Af'tan ne haber? dedim. Toptan çıkacak!.. dedi.

Koalisyon ne? dedim. Yanmayan ocak! dedi.

Su mu döktünüz? dedim. Odunlar ıslak, dedi!

Liderlik nasıl? dedim. O bir salıncak, dedi.

İpler sağlam mı? dedim. Koptu, kopacak, dedi.

İnönü kızmış, dedim. Daha kızacak, dedi.

Ya Apaydın kardeşler? Onlara «vak vak» dedi!

Müfritler, mütediller? Hepsisi de tuzak, dedi.

Teşkilât nasıl? dedim. Yollar çok uzak, dedi.

İktidar nedir? dedim. Şekerli kaymak, dedi.

Olsa yer misin? dedim. Hem tabak tabak, dedi.

Kayseri'den ne haber? Söylemem, yasak!.. dedi.

Yorulmuşsunuz!.. dedim. Evet, otursak!.. dedi.

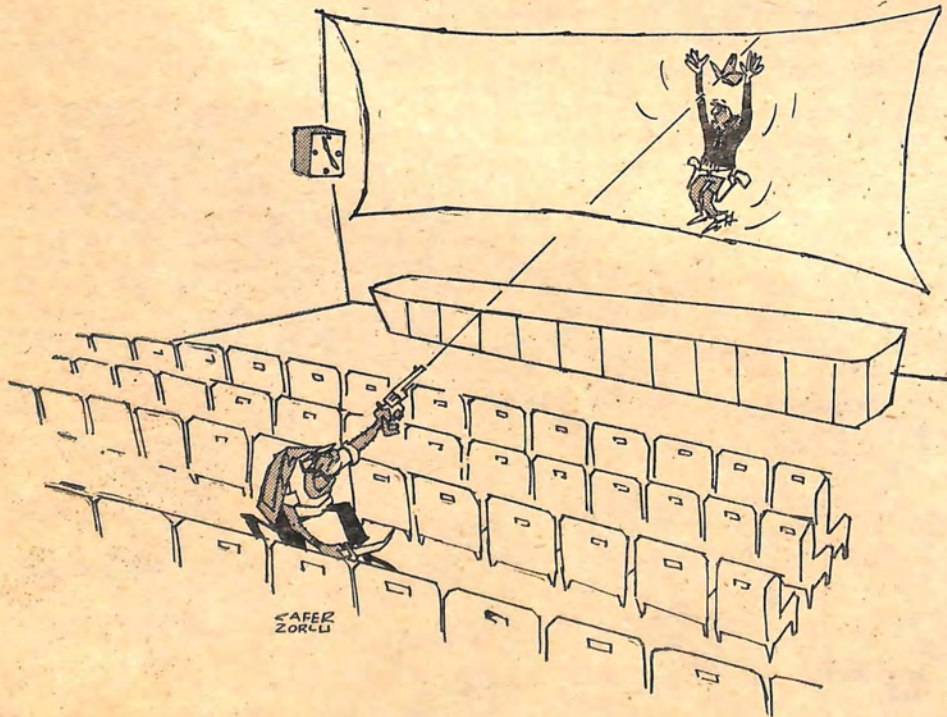
Beş yıllık plân, dedim. Kel başa tarak dedi.

Ben sordum, o söyledi. Alkışlar şak-şak dedi.

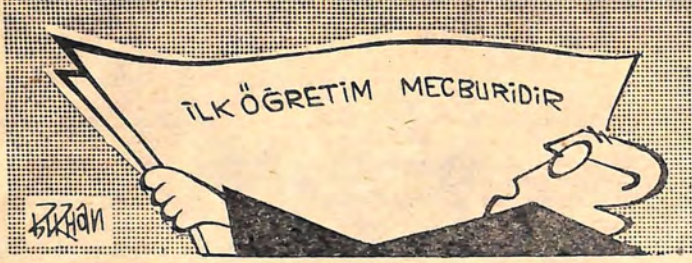
Bir A.P. rozeti al Sol yakana tak!.. dedi.

Tepemizde bir karga Alay etti «Gaaaaak!..» dedi!

Sibel MELİS

Bir kabadayı bir sinemayı bastı. (Gazeteler)

Anayasa..

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 188 metre kısa dalgadan Senato, 881 metre uzun dalgadan Liderler radyosu!.. Aziz dinleyiciler, sevgili okuyucular!.. Stüdyomuz ve programımıza hoş geldiniz!.. Biliyorsunuz.. takvimlerin yaprakları yaz-dan güze döndü... Havalarda serinledi... Hanımlar yavaş yavaş kapanmaya, Meclisler nazlı nazlı açılmaya başladı...

Havaların tatlı serinliği plaj kapılarında Parti Genel Merkezlerinin merdivenlerine kadar uzadı, gitti... Adalet Partisi ufukları Afokütlüs bulutlarıyla dörtte üç kapalı durumda.. C. Halk Partisinde yıldız poyraz ve keşşilemeden gelen hafif bir sonbahar fırtınası var... Y. Türkiye Partisi şimdilik lodosa karşış... C. K. Millet Partisinde havalarda hafif yağışlı geçiyor... Bölükbaşının yeni kurduğu Millet Partisi ise Y. T. P. den gelen sonbahar mehtemleri ile ılıman şimdilik...

Hava durumunu böylece tesbit ettikten sonra bu haftaki konserimizin solistlerini takdir edelim...

İlk olarak Yeni Demokrat Partinin eski demokrati Fuat Köprülü karşınızda sevgili dinleyiciler:

Elimdeki cura D. P. sazıdır
Davuldan, zurnadan, zilden anlamam.
Siyaset alımda karayazıdır
Ben başka yazıdan, dilden anlamam.

Soldurdur Demokrat denen goncayı
Gül diye koklattık taze yoncayı,
Parti halkasına taktık kancayı
Deveye binmişim, filden anlamam.

Selâm

Fahreddin Kerim dostumuz (Acaba hâlâ dostumuz mu?) geçenlerde Y.T.P. li milletvekilleriyle konuşurken yanlarından otuz iki dişli bir selâmla... Bildiniz değil mi?... Kasım Gülek geçmiş!

Biraz uzaklaşıncaya, geleneğe uyarak, başlamışlar arkasından veritirmeye... Öyle ki, İnönü duysa keyfinden ağzı sulanır!

İçlerinden biri:

— Onun kadar hasis, onun kadar cimri dünyada bulunmaz... Bu yaşa gelmiş, kimseye birşey verdiği görülmemiştir!

Deyinse, Fahreddin Kerim Gö-kay, kendi rekorunu kaybetmek korkusuyla itiraz etmiş:

— Yoook, o kadar da günahına girmeyin artık... Daha bir daklıka evvel selâm verdi!

Üstadın hakkı var... Kendisi selâmı bile alır!

İktidar değildir benim umurum
İlimle yuğrulmuş sanki hamurum.
Başka topraktan benim çamurum
Balçıktan anlamam, kilden anlamam.

Yeniden ısıdı benim fenerim
Nerde seçmen görsem ona dönerim
Vazgeçsem bu işten hemen sönerim
Ampülden anlamam, pilden anlamam.

Bu hafta mikrofonumuzun ikinci solisti, Millet Partisinin iştihali ve bol nefesli sanat-kârı Osman Bölükbaşı. Sizi mikrofonumuzla, mikrofonu da Bölükbaşı ile başbaşa bırakıyoruz:

Herkese açamam gönül bábını,
Her kapıda pabuç koymam Alican!
Partide sunduğun turp şarabını
Bardak bardak içsem doymam Alican!

Siyaset yolunda solum, çürüsem,
Bütün teşkilâta yaya yürüsem,
Askerler ardından ayak sürüsem,
Öyle her yokuşta kaymam Alican!

Ağalar döndüler. (Gazeteler)

— Oooh, tahtıma kavuştum!..

Babayasa!

Hiçbir lider bana olamaz çömez,
İçimdeki volkan küllenir, sönmöz,
Mert olan verdiği ikrardan dönmez,
Erkeğim sözümünden, caymam Alican!

Hey Osman!.. Halk ehli demişler sana,
Çok mudur meyletsem koltuktan yana,
İktidar kızını verseler bana,
İnan ki Şeytana uymam Alican!..

Sevgili dinleyiciler... Akbaba radyosunun bu haftaki son solisti, kıymetli söz ve saz sanat-kârı Raif Aybar'dır. İşte, nazik adımlarla mikrofon başına geliyor... Buyurunuz sayın Aybar:

Aman inçinmeyin, paşalar, beyler,
«Kenardan geçeyim, yol sizin olsun!»
Doldu yüreğime çok acı şeyler,
«Ağalar içeyim, bal sizin olsun!»

Vallahi koltukta benim gözüm yok,
Kimseye diyecek kötü sözüm yok,
Aynaya bakmaya bile yüzüm yok,
Ben kara giyeyim, al sizin olsun!

İki kere iki beştir diyemem,
Şapkanın altına cüppe giyemem,
Bir Gümüşpala'ya boyun iyemem,
İktidar denilen mal sizin olsun!

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Bu haftaki programımız burada bitiyor... Gelecek hafta tekrar buluşmak temennisiyle hepimize mutlu günler... Hoşça kalımsun!..

Acâba?

Mihalidis isminde bir vatandaşımızın evi soyulmuş. Geçmiş olsun!

Gazetenin yazdığına göre çalışan mallar arasında şunlar var: Belediye tahvilleri.. Gümüş vazolar.. Altın yüzükler.. Kristal vazolar...

Bir de şey... Otuz altı İngiliz altını!

Bu da mühim değil ama, merak ettik: Acaba bay Mihalidis'in servet beyannamesi var mı?... Şayet varsa, bu İngiliz altınları da var mı?

Pi .. Pa!

Bir partizan:

— Plân denince, tüylerim ürperiyor, demiş!

Merak ettik doğrusu: Acaba «palan» dense ne olacak?... Sırtı mı kaşınacak dersiniz!

Bahtiyar Adam!

SAİME en rahat pabuçlarını giydi ayağına. Aynada ince uzun yüzünü şöyle bir gözden geçirdi. İri dudaklarını uzatıp büzerek rujunu inceledi. Bayılıyordu bu koyu rujlara. Oysa bu sene, açık rujlar modaydı. Adam sen de! İnsan, kendine yakışanı çapmalı, moda ne oluyordu! Merdivenleri telaşla indi. Kocası evin altındaki kasap dükkanında kıyma çekiyordu.

«Gidiyorum ben!» dedi.

«Nereye sabahı sabahı?»

Kocasıyla birlikte altı müşteri daha başını kadından yana çevirmişti. Saime elindeki pazar çantasını göstererek:

«Nereye olacak!» dedi, «Pazara! Evin banımı mıyız, hammalı mıyız, uşağı mıyız, aşçısı mı... Belli değil!»

Sözde kızmış gibi yaptı, yürüdü gitti. Dooğru Beyoğlu postahanesine! Yapıştı telefona:

«Alo! Sabahatçığım!» diye başladı, «Haldeki çocuklarla buluşacağız Aksaraydaki evde... Başkasına söz falan vermedin ya... Ben zeytinyağlı dolma yaptım. Sorma!.. Tencerenin biraz dibi tuttu ama... Enfes oldu dolmalar... Çocu lar o yemeğe bayılıyorlar. Zeytin yağının halisi de başka oluyor. Hani o Ayvalıklı delikanlıların getirdiği yağı.. Bizim apartmanın alt katında oturan Mehmet efendi var ya... Sözde ona gidiyoruz, Guraba'ya... Anladın değil mi?.. Bizimkine, Aksarayda âlem yapmağa gidiyoruz diyemem ya... Bilirsin Mehmet efendi, bizim Numanın adamıdır. Dara geldi mi, bonolarını kırdırır. Yüzü yumuşaktır, ona karşı. Mehmet efendi-

ye gidiyoruz hastahaneye dedik mi, akan sular durur. Elimizdeki paketlerle nasıl çıkarız başka türlü? Canım sen de mi inandın?.. Ayol ne dalgam olur benim Mehmet efendiyle?.. Ununu elemiş, eleğini çoktaan duvara asmış... Oraya uğramıyacağız canım... Doğru Aksaraydaki eve!..

Çocuklar, biliyorsun, masraftan falan kaçınacak soyundan değil... Saat yediye kadar kalabiliriz... On gündür kırıyorum arka arkaya, bu gün de Mehmet efendiye ne yapayım, mecbur ediyorum adamı. Ne kocalar var be Sabahatçığım. Sorar da sorar: Nereye gidiyorsun? Kaçta geleceksin?.. Mecbur kalıyorum bu yalanlara... Geçen gün çocuklar bir sandık portakal göndermişler hâlden... Bizim Sabahat ucuz bulmuş da almış, ver oniki lira dedim... Başka türlü inandıramazsın ki: Sorma be mübarek adam!.. Sorma da beni de yalan söyletmiş günaha sokma!..

Banyo mu yapacaksın?.. Uzatma

nonoşum, kalender çocuk bunlar... Düğüne, baloya gitmiyoruz ya... Evde buluşacağız diyorum sana.. Bırak o pilili eteği... Demek mutlaka yıkanacaksın ha!.. Öyle mi? Bilmiyordum, peki canım! Hemen gel de saçlarını sarayım! Hadi, Allaasımarladık! Öperim canım!»

Pazar çantasını gelişi güzel doldurduktan sonra hemen döndü. Sabahata «Yıkanma!» demişti ama, gelir gelmez şofbeni yaktı, girdi banyoya... Düdüklü tencerenin düdüğü ötene kadar yattı, yuvarlandı... Güzel bir rosto yapmıştı. Bayılıyordu rostoya çocuklar... Kasap karısı olmanın bu tarafı vardı işte. Eriyordu insanın ağzında lokmalar...

Saçlarını bigodilerle sıkı sıkı tutturduktan sonra başladı yağlı kâğıtlara dolmaları, rostoları sarıp sarmalamağa. Paket işi bitmişti ki arkasında Numanı gördü:

«Nedir bu paketler?»

«Ne olacak.» dedi, «paket işte!»

«Ne paketi canım?»

«Hastahaneye gidiyorum, Mehmet efendiye... Adam sağken dostun, arkadaşın! Sıkışınca hemen koşarsın Mehmet efendiciğim aman bonom var ödenecek... Mehmet efendiciğim aman çok sıkıştırıyorlar, Mezbahadan. Mehmet efendiciğim buz dolabı alacağım ver iki bin lira... Gözün mü kaldı götürceğim limonda, portakalda... Ameliyat olmuş bir komşuya iki limon, üç portakal götürüyorum diye yüreğinin yağı mı eriyor!»

Kocası kızmıştı:

«Neden erisin yüreğimin yağı?» dedi, «Ameliyat görmüş hastanın

limon, portakal nesine?»

«Ne demek nesine?.. Başından geçmemiş ki... Hararetten dilim dilim olur insanın dili dudağı!..»

«Karı, tersinden anlama, demek istedim ki... Ameliyat olmuş hastaya bol bol pirzola lazım, biraz kendine gelsin... Giderken uğra da al götür!..»

Yemekten sonra Sabahat geldi. Saçları hâlâ ıslak ıslaktı. Saime oturttu önüne, hem sarıyor, hem anlatıyordu:

«Yuttu enayi!» diyordu, «Allah bu herifleri eksik etmesin yeryüzünden... Paketleri görünce, portakal götürüyorum Mehmet efendiye, dedim.»

«Ya bir aşçısı?.. Hoşafın yağı kesilirdi!»

Üçe doğru, tarandılar... süslen-diler, sürüp sürüşürüp indiler a-şağıya... Başlarında hastahaneye gideceklerini gösteren birer eşarp vardı. Çantaya girecek kadar hafif birer eşarp... Kasap Numan onları görünce ağır alışkanlığıyla, «Buyurun!» dedi.

Tepeden tırnağa şöyle bir süzdü ikisini de: Sonra döndü sandalye de oturan arkadaşı Remzi efendiye, ona hesap verir gibi:

«Hastahaneye gidiyorlar!» dedi.

Remzi efendinin kuşku bakışlarından bir şeyler sezinler gibi olmuştu:

«Bizim Mehmet efendiye...» dedi, «Alt kattaki komşuya... Ameliyat oldu da...»

«Yaa, öyle mi?» diye kuşkusunu belirtti yeniden! Ağır bir arpej koku kasap dükkanının mide bulandırıcı havasını birden sarıvermişti. İki nefes çekti ciğerlerine:

«Demek ameliyat oldu ha!»

Kasap Numan, hazırladığı pirzola paketini karısının eline tutuşturmuştu. Saime şöyle bir okkaladı paketi:

«Kaç kalem pirzola var içinde?» dedi.

«Var canım beş altı kalem!»

«Nesine yetecek beş altı kalem pirzola!» diye hisımla baktı kocasına, «Biraz da bonfile hazırla, haydi ne duruyorsun!»

Sonra bir hesap yaptı zihninden: «İki çocuklar için, iki de kendilerine, dört parça.» Emrini tazeledi:

«Dört parça olsun!»

Kasap Numan düğmesine basılmış gibi yapıştı bıçağına. Açtı buz dolabını... İri bir parça kesti. Sınırlerini, derisini ayırdıktan sonra dörde böldü:

«Tamam!» dedi, «Alın götürün... Yesin âfiyetle... Çok çok selâm!»

Kasap Numan, dükkanından çıkan Saime ile, Sabahatın arkasından uzun uzun baktı:

«Neme lâzım!» dedi, «müsrif kadındır, savuruktur, çapaçuldur ama, Allah için iyi kalbli, temiz yürekli, merhametli kadındır!»

Arkalarından, bahtiyarlığın buğuladığı gözlerle nemli nemli baktı...

Rifat ILGAZ

#

Altın

Siirt'in bir mahallesinde kazı yapan rençberler bir küp dolu su altın bulmuşlar...

A.P. liler için bulunmaz bir propaganda haberi!..

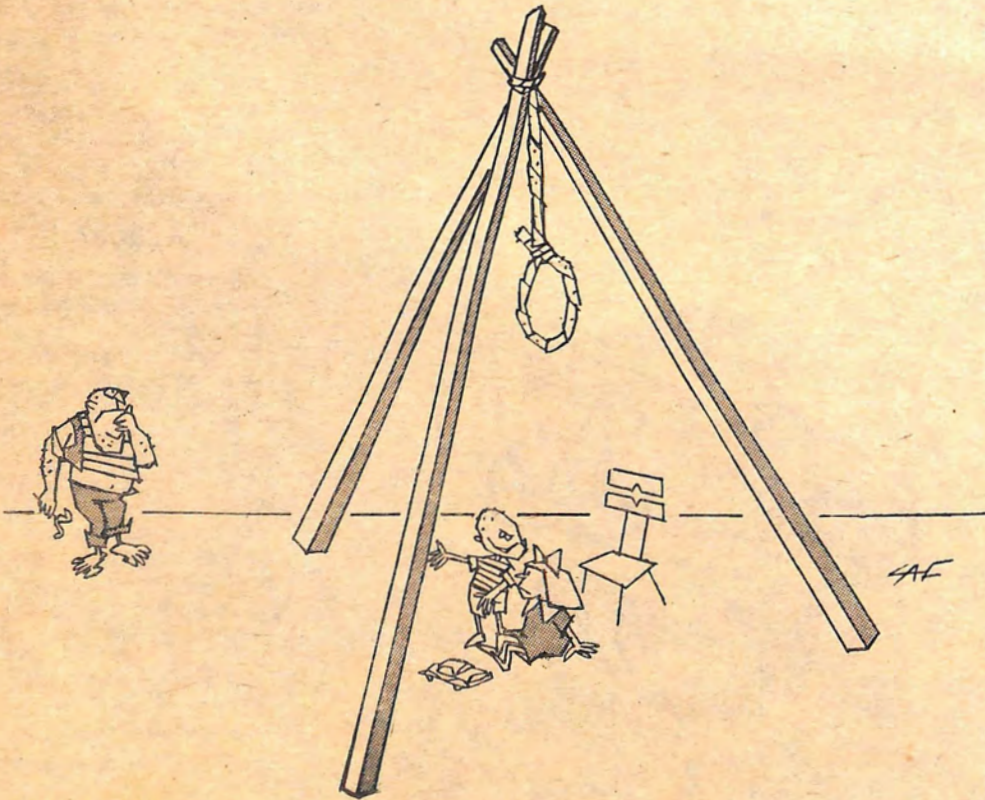
Neden mi?..

Mahallenin adı «İnönü mahallesi»!..

Şöyle bir manşet atılamaz mı baştan başa:

«İnönü'nde bir küp altın bulundu!»

Irza tecavüz edenler için idam cezası istendi. (Gazeteler)

— Korkma kardeş, buraya gelemiz!

— Zavallı Aylâcıklar, ne kadar çokmuş!..

Meclisten notlar:

Nato filmi çekiliyordu. Gazetecilerle milletvekilleri arasında uçan dairelere benzeyen projektorler yerleştirilmişti Onun'ün yarıyariya görrebiliyorduk kafalarını...

Filme iştirak eden tek «baş» Turan Feyzioğlu'du. Gazeteciler fısıldaşıyorlardı: «İsmet Paşa yok.. O bunu bildiği için, hiç olmazsa filmde baş olayım diye geldi!..»

Yooo, öyle bir niyeti de yoktu, keyfi de... Yalnız Kayserililer iyi filmcidir... Ella Kazan gibi meselâ... Film koptuğunda ne yaparlar bilmem...

Ne yaparlar?..

Feyzioğlu küskün bir Feyzioğlu'du. Alican'la plânlama hususunda çekıştiği söyleniyordu. Çekişme ben- ce çok daha «içten»... Plânlama falan bahane!..

★

Bir şeye işaret edeceğim. Zihniyet, tutum, falan, belki dünyada değişmiş Mecliste, bilmem! Çok sene evvel bir «idamlık» Meclisin âtîfetine sığınmıştı. Ben de kimbilir ne kadar hassasiyetle bu meselenin üzerinde duracaklar diye, hassasiyet seyretmeğe (her Allahın günü seyredilmez hassasiyet) gitmiştim. Herhalde hassasiyet esnemeyle ifade ediliyordu ki, sağda, solda, ortada, esneme esneme çıkarılıyordu iktidar olarak da, muhalefet olarak da!.. En şahane esnemenin sahibi Muhlis Eteydi o zaman!.. Eller kalktı, eller indi, bir nevl gevşeklik arasında. Bir insanın hayatı gittii!.. Çok sarsılmıştım o gün.

Bugün de öyle... Çok mühim meseleler çekişilirken can-u gönülden çekilenler var, bir sürü insanın hakkı, hukuku, huzuru, bahis konusuyken, Fahrettin Kerim Gökay, çene kemikleri bir daha karşılaşmayacakmışcasına esniyordu!..

★

Yalnız Meclis cidden hassas. Bir milletvekilli bazısının işine gelmeyecek bir şekilde kelâma başladı mı «Eski yaraları deşme, eski yaraları deşme» diye bağıyorlar... Tahammülleri yok eski yara hikâyelerine... Yenilerine var mı?..

Bu hususta en duygulu milletvekilleri, Kemal Satır'la, İsmail Rüştü Aksal... Duygu iyi şey!..

★

Sahir Kurutluoğlu mermer holler-

de, sempatik ve esmer başını sallayarak duruyordu:

«Ah bu dilim, bu dilim... Başına neler geldiyse bu dilimin yüzünden geldi. Ah bu dilim, bu dilim!..»

Başına o şikâyet ettiği dilden ötürü yakın zamanda ne gelmiş öğrenemedik. Yalnız dünyanın en şirin esprisini yaptı, ağzımızdan girdi burunumuzdan çıktı, yazmamamız için söz aldı bizden... Sahir bey'im n'olur, sözümüzü geri ver... Amma kırpmadan, 105 sayılı kanunu kırptığın gibi!..

Meclis tartışmalarında beni en çok sıkan nokta şu... Bi'kere hepsi fazla hissi ya... O zararlı amma sıkıyor. Alıştık en soğuk meselelerin hissi hissi görüşülmesine!..

Sıkan, en özlü meselelerin, özüne girilmeyip etrafında helezonlar çizilmesi. Korku helezonları mı, saygı helezonları mı, gelenek helezonları mı bilmem!

Madanoğlu Paşanın bir lâfı vardır: «Senin burnunu keseceğim demiyorsun, estetik ameliyat hakkını da saatlarca, yıllarca lâkırdı ediyorsun», tutum o işte!..

Adres kitabı çıktı :

— Acaba hangi sahifede?..

9 Ağustos..

İzmir'in kurtuluş kutlanıyordu Ankara'da bir lokalde. İzmir'in kurtuluşunu mu kulladıklarını, gövde gösterisi mi yaptıklarını anlıyamadım gitti partililerin. Bir masada Gümüşpala vardı, Osma, A.P. milletvekilleri ve senatörler... Bir masada da İsmail Rüştü Aksal, Kemal Satır ve ona benzer «ileri gelenler...» İsmail Rüştü Aksal'ın mahviyetkâr bir tarafı var... Rahatsız oluyordu âdeta, parhyan flaşlardan, ve 9 Eylül'den fazla kendisiyle ilgilenilmesinden!

Gümüşpala'da öyle bir rahatsızlık sezmedim. Osma'da hiç!.. Hayatlarından son derece memnundular... Etraflarına «gençliği» alıp alıp, ebediyete intikal edecek resimler çektiyorlardı... Zıtları ve zıtlarıma vardı havada... Bir de üniversiteleri karıştırmıyalım politikaya.. Şu yıllar yılı: «Uuuf karıştı.. Uuuf karışıyor» dediğimiz karışık şeye!

Kızıloğlu'nun antipatisi

Muharrem Kızıloğlu İsmet İnönü'yü sevmiyen kalabalığın arasında dır. Sebeblini yeni öğrendim.

Bir gün, eskiden, galiba 48 sene sinde, İnönü Kızıloğlu'nun bulunduğu kıt'aya gider. İsmi sorar kendisine, o da:

«— Kızıloğlu» diye cevap verir.

«— Vay... Kızıl oğlu olur mu?.. Derhal ismini değiştireceksin, derhal!» diye ümmeti Muhammedin önünde zılgıtı yer ve içine atar. Ben de Kızıloğlu'nun yerinde olsam İnönü'yü gönülden taşımazdım. Yalnız bu olay bana başka bir olayı hatırlatıyor. Millî Emniyeti «hafif-serken» anlatılan bir hikâyeyi. Güya Millî Emniyet memurları birinin cinde araştırma yaparlar. Ve kocaman bir Lûgat görürler. Lûgat olduğunu anlamazlar: Üzerinde Larus kelimesi yazılıdır... Ve kapağının rengi kızıl çalar:

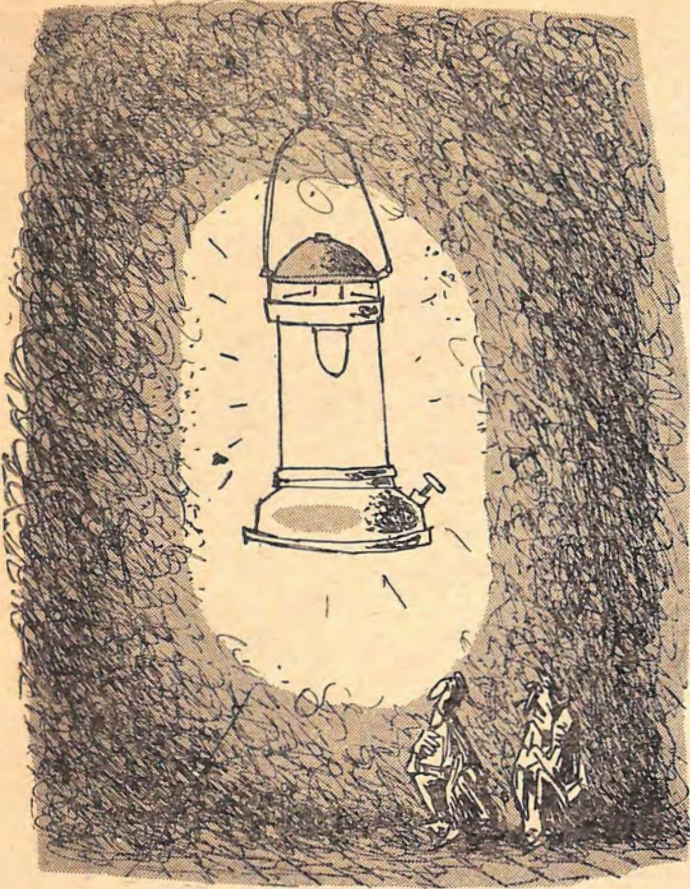
«— Vay» derler, ve rapor ederler:

«Kitapları arasında, Ruslara ait, kızıl kaplı bir kitap bulunmuştur.»

Yemin etmişlerdi fakat inanmamıştım bu hikâyenin doğruluğuna. İnönü'nün hikâyesinin doğruluğuna inanayım mı ki?..

Nasıl inanmıyayım, Gümüşpala bile biliyormuş!..

Nime! ARZIK

Lüks hayat!

Canlı Sahne

Prodüktör filminin ilk gösterilişinden sonra, rejisörü tebrik etti:

— Bravo; doğrusu çok güzel bir film olmuş. Bilhassa köylülerin derebeyine karşı isyan ettikleri sahne bir harika. Bu kadar canlı ve hakiki bir sahneyi nashı çekebildiniz?

Rejisör cevap verdi:

— Bu tamamen sizin eseriniz efendim; o sahne figüranların haftalıklarını yarıya indirdiğiniz gün çekilmişti...

Av müsaadesi

Ava çıkmışlardı. Birden elini alınma vurdu:

— Hay Allah av müsaadesi kâğıdını unutmuşum...

Arkadaşı teselli etti:

— Üzülme; otomobil ehliyetin yanında ise o da olur!

MESUT ÇİFT

Biri, ötekini dürttü:

— Şu karşı masadaki çifti görüyor musun? Çok mesut bir evlilik hayatları vardır...

— Ya!.. Ne kadar iyi!

— Öyle hakikaten; biri bir arkadaşın karısı, öbürü de bir ahabın kocasıdır.

— Karıcığım, yine 1

Teşhis !

Yaşlı ve zengin çiftçi hastalanmış ve doktor çağırmıştı. Doktor hastanın odasına girince:

— Hastalığınız nedir bakalım? diye sordu.

Yaşlı ve aksi çiftçi ! cevap verdi:

— Bunu anlamanız için size para ödüyorum.

Bu ters konuşma üzerine doktor bozulmadan yerinden kalktı ve:

— Haklısınız dedi; yalnız müsaade ederseniz veteriner arkadaşınızı alıp geleymiz, zira sual sormadan teşhis koyan yegâne doktor olarak onu biliyorum.

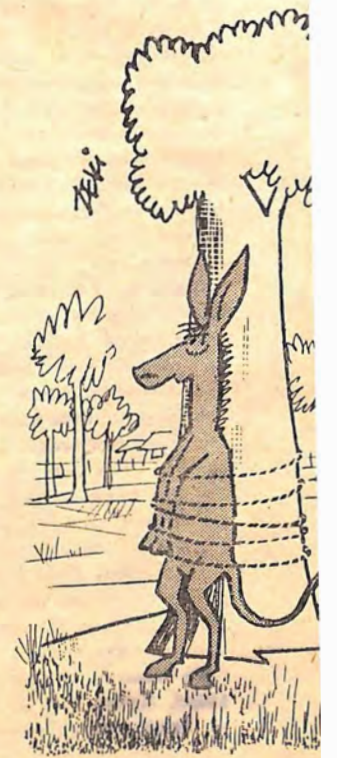
Mirasçı

Büro direktörü memurlarından biri ile şakalaştı:

— Yeni bir mirasçınız daha gelmiş dünyaya öyle mi?

Memur başını salladı:

— Bir yanlışlık olsa gerek müdür bey; bizim mirasçılarımız değil çocuklarımız olur sadece!

— Bu defa da ipi ko

sular kesiliyor.

inle dedikodu yapıyorsun?..

YAZISIZ

ıp kaçarsan pes gayri!..

Kimmiş

Tatilde tanışıp seviştiler ve evlendiler. Balayından sonra genç adamın Şişli'deki apartmanına birlikte döndü. Asansörle yukarı çıkarken sarışın asansörcü kız genç adamı görmekten gayet memnun bir tavırla:

— Merhaba şekerim! dedi.

Genç adam da:

— Merhaba canım! diye mukabele etti.

Dairelerine geldikleri zaman genç kadın kocasına:

— O kimdi kuzum?

Diye sordu. Adamcağız bu sul üzerine telâşla:

— Rica ederim başlama, dedi; şimdi ben ona, senin kim olduğunı nasıl izah edeceğimi düşünüyorum.

Yağmur

Kadın otoriter bir tavırla kocasına seslendi:

— Ferit, çabuk şu mektubu postaya ver ve gel!

— Ama karıcığım, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor; bu havada bir köpek dahi dışarı çıkmaz!

— Canım köpeği yanına al diyer yok ki sana...

Ses duvarı!

Deniz

İki Yahudi deniz kenarında idiler. Birden biri bağırды:

— Bak, bak deniz yükseliyor!

Öbürü kendini tutamayıp şöyle cevap verdi:

— Aman hemen alalım!

Uyku ilacı!

Bir gazeteci, Münir Özkuş'a sordu:

— Uyurken konuştuğunuz varmı?..

Değerli komedi sanatkarı biraz düşündükten sonra:

— Hatırlamıyorum.. Fakat ben konuşurken bir çokklarım uyduğunu gördüm...

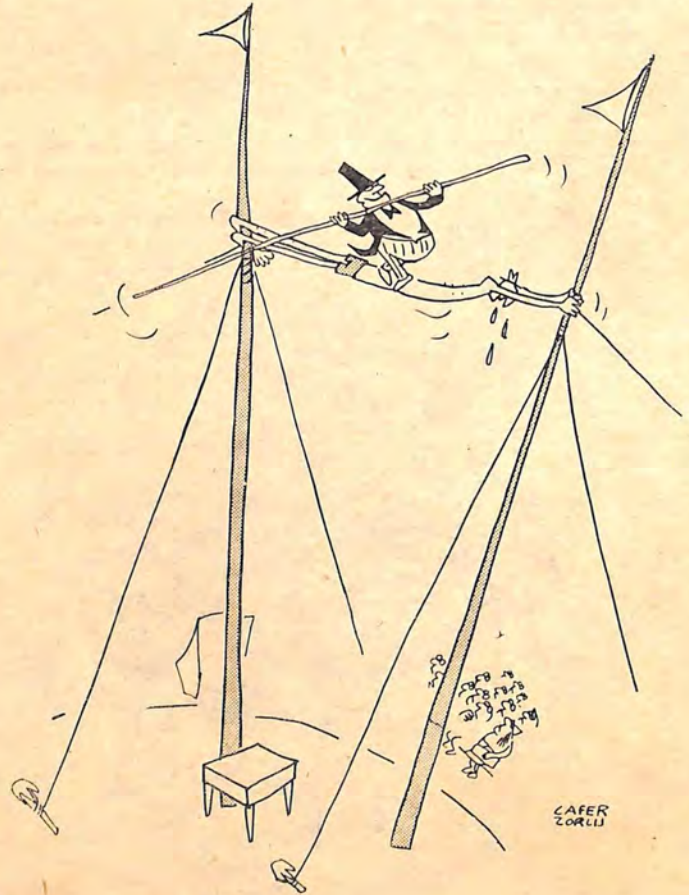
Tedbir!

Sinema sahiplerinden biri ortağına çıkışıyordu:

— Koca burunlu, tek gözlü karikatür gibi adamdan başka gişeye oturtacak adam bulamam mı?

Ortağı, hemen cevabı yaptırdı:

— Parayı alıp tüydüğü zaman onun yakalanması kolay olur diye böylesini seçtim!..

YAZISIZ

BÂDEM çağalasından hoşlanı-
rım... Erik çağalasından da...
Ama dişlerim kamaşır çoğu za-
man... Dişlerim kamaşmağa başla-
yınca olgun Bursa şeftalisini tercih
ederim!.. Alt tarafı meyve değil mi,
hepsi bir, diyeceksiniz... Orası öyle..
Öyle ama her meyvenin ayrı lezze-
ti var.. Meselâ ben fındıktan hoşlan-
mam, fakat karaduta bayılırım Çı-
tır çıtır yerfıstığı yemekten nefis
kokulu körpe bir mandalinayı soy-
mayı, diri etli bir limon armudunu
ısırmayı, mor kabuklu taze incirleri
dişlemeyi daha çok severim!..

Fakat çok rica ederim, beni obur-
lukla suçlamayınız!.. Meyve olur da
yenmez mi hiç?.. Hele içimiz kav-
rukça... Hele meyveden ve meyva
suyundan yana susuzluk içindeyse-
niz...

Alt tarafı meyva bu... Tanrı bii-
tin meyvaları kulları yesin diye ya-
ratmış!.. Olgunlaşan her meyva na-
sıl ki dalını terketmeye mecbursa,
daldından düşen her meyveyı da
âfiyetle yemek bizim hakkımız... He-
nüz meyva yemek hürriyetini kısıt-
layan bir tedbirler kanunu olmadı-
ğına göre bu hak, aynı zamanda bir
vazifedir hepimiz için... O renk, o
lezzet, o râylıha, o biçim... Hepsi
biz Tanrı kullarının iştihasını açmak
için değil mi?..

★

Meyveden ve meyva suyundan ya-
na çok susuz olduğum bir gündü.
İstanbul, kavrum kavrum yanıyo-
du. Yalnız İstanbul mu, ben de öy-

leydim. Üstümdeki file gömlek, kol-
tuğundan ayrılmak istemiyen bir
vekil gibi sırtıma yapışmıştı.

Canım meyva çekti... Meyva suyu
çekti canım... Şöyle kütür kütür
bir erik çağalası.. Ya da renkli ka-
buğu yaz güneşinde yanmış, diri et-
li, olgunca bir şeftali istedi canım...

Bir şeyi unutmamın tek çâresi bir
başka şeyle ilgilenmektir, derler. Su-
sduğum zamanlar susuzluğumu un-
utmak için bezik oynamayı, ya da
açıklarda balık avlamayı denerim.
O gün ne bir bezik oynayacak ar-
kadaş, ne de balık avlayacak olam
vardı... Susuzluğumu biraz unutu-
rum ümidiyle yambaşımdaki radyo-
nun düğmesini çevirdim; arzulu bir
erkek sesi doldurdu odanın içini:

Dam üstünde un eler
Tombul tombul memeler
Terzi kolun kırılışın
Kavuşmuyor düğmeler.

Daha çok susadım... İçimdeki ateş
dalgaları yavaş yavaş varlığımın en
stratejik noktalarını istilâ etmeye
başladı... Parmaklarım tekrar radyo-
nun düğmesine uzandı.. Ankara'yı
buldum bu sefer... İhtirash ve diş
bir ses, dalap kısraklar gibi kişni-
yordu:

Ay batanda gel ay oğlan
Anam yatanda gel ay oğlan!

Susuzluktan çatlayacak hale gel-
miştim. Şeftaliden, portakaldan, el-

madan vazgeçtin; bir salkım üzüm
koruğu, birkaç tanecik böğürtlen,
bir avuç soğuk su bile gözümde tü-
tüyordu...

Etajerin gözünden rastgele bir ki-
tap çektim. Pirimiz, üstadımız Ah-
met Rasim'in eseri: Fuş-i Atik!..
Ellerim kızgın sobaya değmiş gibi
yandı, kavruldu. Onu bıraktım. Saz
Şairlerine ait bir antolojiye tızan-
dım. Kendiliğinden açılan sayfalar-
dan birinde gözüme ilk çarpan koş-
ma şöyle başlıyordu:

Ay doğup da şafak sökende sandım
Meğer yârin düğmeleri çözülmüş...

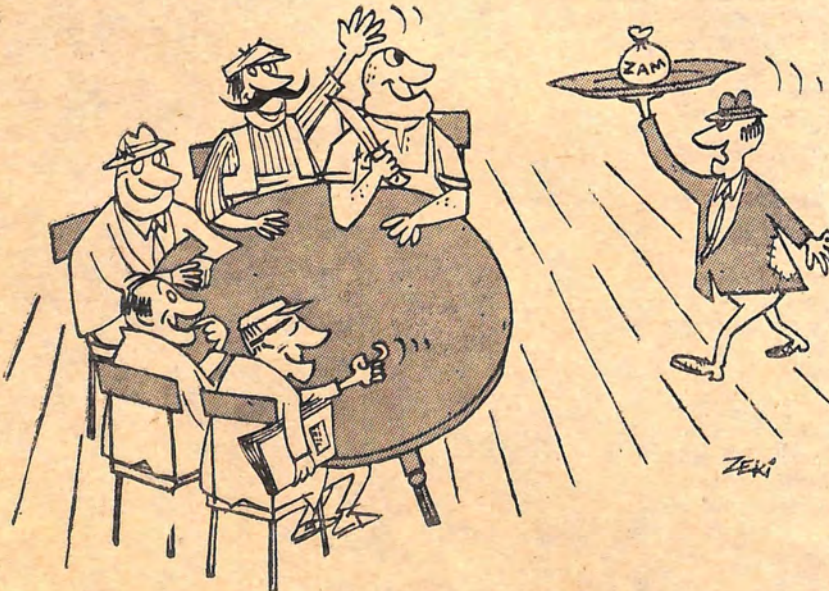
O kitabı da kapattım.. Gözüm du-
vardaki takvime ilişti... Bir benzin
acentesinin reklâm takvimi... Renk-
li zemin kartonunda yarı çıplak bir
genç kız... Benzin hortumunun ucu-
nu eline almış... Etrafa tatlı tebes-
sümler yağdırıyor...

Gözlerim takvimden duvarlara
kaydı... Biraz ötede Renoir'in bir
nii tablosu... Ondördünde bir kız
çocuğu dalga dalga saçlarını çıplak
omuzlarından göğüslerinin üstüne
doğru dökmüş...

Ağır ağır doğruldum yerimden...
Plâk kutusundan bir plâk çıkardım,
pikaba yerleştirdim... Ateşli bir er-
kek sesi, odanın bütün duvarlarını
yıkarcasına haykırıyordu:

Deveyi düzde gördüm
Top zülüf yüzde gördüm
Oniki gelin sevdim
Lezzeti kııda gördüm!

Memur maaşlarına zam yapılacaktır. (Gazeteler)

Esnaflar — Komşuda pişer, bize de düşer!..

Of Ya Rabbim!.. Delil olacağım
susuzluktan!.. Ne yapsam susuzluğu
unutmak mümkün değil!.. Müzik
dinlemekten de, kitap okumaktan
da vazgeçtim... Sabah gazetelerin-
den birine şöyle bir göz gezdirmek
belki bana günlük havadislerin hay-
huyu içinde susuzluğumu unutturur,
diye düşündüm. Uzandığım gazete-
nin bir sayfasını, boydan boya Eli-
zabet Taylor ile modern Antuvan'ın
bir yatın güvertesinde telefoto ile
gizlice çekilmiş resimleri dolduru-
yordum... Kucak kucaka, dudak duda-
ğa, sarmaş-dolaş, poz poz resimler!..

Eğer telefonum olsaydı hemen it-
faiyeyi arar: «Yangın var!» diye fer-
yadı basardım... İyi ki yokmuş... Ye-
rimden fırladığım gibi kendini so-
kağa attım...

İnsan kendi evinde kendi radyo-
sunun düğmesine hâkim olabilir a-
ma sokakta?.. Hele şu cep radyola-
rı çıktıktan sonra?.. Penceresi açık
bir evin radyosundan yeni binime
çekilmiş bir tayın oynak sesi taşı-
yordu sokaklara:

O yana dönder beni
Bı yana dönder beni
Sağ yanım yareldir
Sol yana dönder beni.

Ve... Ve biraz ötedeki bir inşaatta,
işçilerden birinin yanık yanık söy-
lediği bir Anadolu havası:

O yâri çıkardım aynalı köşke
Yâri görmeyeli düşmüşümü aşka.
Arada bir yâri görmeyi niden
Soyunup yatmanın halleri başka.

Otobüsler geçiyordu vızır vızır...
Arkasına reklâm levhaları yerleştiril-
miş Belediye otobüsleri... Reklâm-
lar, reklâmlar, reklâmlar... Sabun
reklâmları.. Ama ortada sabun yok.
Çınlıplak, dipdiri genç kız vücut-
ları... Makarna reklâmları... Ama
makarna yerine gene yarı çıplak bir
kadın... Anladım ki, kadın bâzan sa-
bun gibi vücuda sürülür, bâzan da
makarna gibi yenilir, yutulur...

Siz olsaydınız ne yapardınız?..
Koskoca devlet radyosunu taşlara
çalıp kırmaya, koskoca otobüslerin
sırtındaki levhaları sökmeye gücü-
nüz yeter miydi?

İlk karşıma çıkan lokantadan içe-
ri girdim. Susuzluğu unutmak için
sulu bir yemek yemenin faydası o-
lur muydu acaba? Bilmiyordum...
Ama, girdim işte lokantadan içeri..
Garson, papağan gibi listeyi ez-
berden okumaya başladı: Kadın
budu, Hanım Göbeği, Dilber Duda-
ğı...

Belki devam edecekti... Ama ben
nasıl yerimden fırlamışım, nasıl so-
luğu anacaddede almışım, hatırla-
yamıyorum...

Sahil gazinolarının birinden cad-
deye doğru yayılan bir türkî, ak-
şamın alaca karanlığı içinde dalga
dalga eriyor ve kulaklarımda bin
kath yankılar yaratıyordu:

Ak gerdanın beyazı
Hanım etme bu nâzi.
Aç, göğsünün üstünde
Kılam akşam namazı!

Şemsi BELLİ

İşçi Sigortası!

Doktor, hastasına bir reçete yazar ve verdiği bu haplardan her akşam, yatmadan önce bir tane almasını söyler.

Adam, doktorun söylediği gibi o akşam yatmadan evvel haplardan bir tane alır ve rüyasında kendini Tahiti adasında bulur. Adada yüzlerce birbi-

rinden güzel, çıplak kız dans etmektedirler. Adam, rüyasında bu güzel, çıplak kızları kovalar, fakat tam yakalayacağı sırada ter içinde uyanır. Bir hafta uykusunda hep bu rüyayı görür. Hafta sonunda tartıldığı vakit, bir de bakar ki, onbir kilo zayıflamış!

Bir gün, yolda rastladığı bir arkadaşına bundan bahsedince, zayıflamağa zaten niyeti olan arkadaşısı bu rüyadan çok hoşlanır ve hemen aynı doktora koşar.

O da, yatmadan evvel doktorun kendisine verdiği haplardan bir tane alır.

Rüyasında, kendini tıpkı arkadaşısı gibi, Tahiti Adasında bulur, fakat adada çıplak kızların yerine, üstüne mızraklarla

saldıran korkunç yamyamlar görür!

Tam yedi gece, hep bu rüyayı.. Hafta sonunda tartıldığı vakit, arkadaşısı gibi, kendisinin de onbir kilo zayıfladığını anlar!

Buna sevinir ama, neden kendisinin böyle kabuslu bir rüya, arkadaşısının ise hoş, zevkli rüyalar görüşünün sebebinin soramak için tekrar doktora gider.

Doktor hastasına şu cevabı verir:

— Arkadaşınız benim hususi hastamdı, siz ise İşçi Sigortasından geliyorsunuz.. E, artık arada bu kadarcık fark olmasın mı?..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hayat

Hitler'in Berlinde terör havası sürdürdüğü günlerdeydi; yabancı bir gazeteci röportaj yapmak üzere Führer'in ziyaretine gelmişti. Şartların ağırlığından bahsederek halkı biraz daha serbest bırakması gerektiğini söyledi. O zaman Hitler:

— Yanılıyorsunuz dedi, burada herkes hayatından memnundur. Bana olan bağlılıklarını size ispat etmemi ister misiniz?

Beraberce balkona çıktılar.. Hitler yoldan geçen bir adama seslendi:

— Führer'in için ölür müsün?

— Elbette dedi adam.

— O halde gel bu balkona çık ve kendini aşağı at!..

Adam tereddütsüz yukarı çıktı ve kaldırıp kendini aşağı attı. Hitler gazeteciye dönüp:

— Gördünüz mü? dedi.

— Evet ama bu bir istisna olabilir...

Sonra aşağıda kırılan bacağı tedavi edilen adamı işaret ederek:

— Müsaade ederseniz kendisiyle konuşabilir miyim? dedi.

— Elbette, konuşun.

Aşağı inen gazeteci yaralı adama yaklaşıp sordu:

— Kendinizi nasıl da kaldırıp aşağı attınız? Ya öleydiniz hayatınıza yazık olmaz mıydı?

Adam acı acı gülererek:

— Siz buna hayat mı diyorsunuz? Dedi.

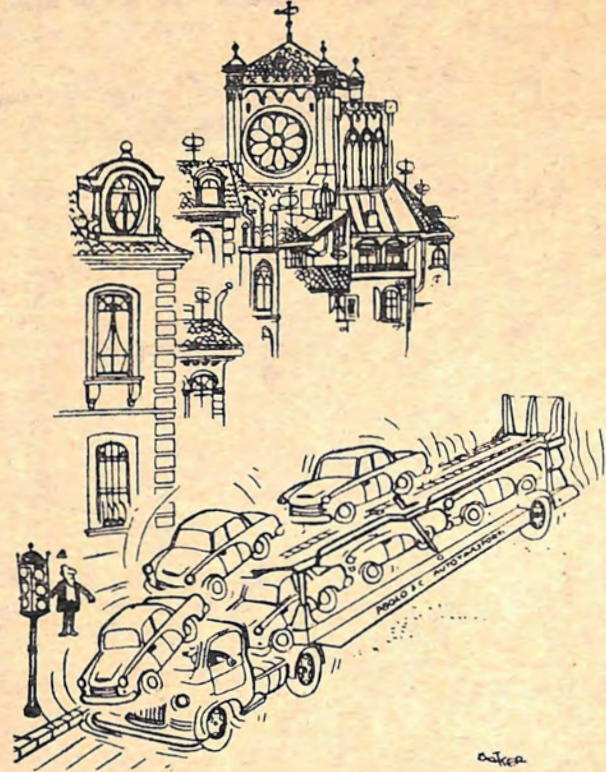
Kim üzülün?

Annesi kızına nasihat ediyordu:

— Lola, apartmana yabancı erkekleri getirme; bak bu beni çok üzer!..

Lola gülererek annesinin boyuna sarıldı:

— Olur anneciğim sen merak etme; ben onların apartmanına giderim, onların annesi üzülür!

— Ah şu trafik lâmbaları!..

Kralın atı:

Meşhur bir tiyatro grubu taşra kasabalarından birinde bir temsil vermekteydi. Eserin bir yerinde kral rolündeki aktör:

— Çabuk atımı getirin, diye bağıyordu. Fakat aksilik bu ya, at bir türlü sahneye çıkarılamadı. Kral bir kaç kere daha, durumu idare etmek için:

— Haydi atımı getirsenize, diye tekrarlayıp durdu. Uzayan vaziyet seyircileri huzursuzlaştırmaya başlamıştı ki, galeriden bir ses duyuldu:

— Bir eşek olsa, olmaz mı kral hazretleri?

Aktör, hiç bozmadan oraya dönüp cevap verdi:

— Elbette olur; lütfen sahneye buyuramaz mısınız?

Yale Üniversitesi!

Eski kitapçıları dolaşırken güzine 1917 tarihli acıip bir ders kitabı ilikti. John Smith eski kitaplara meraklı olduğundan kitabı tetkike başlayınca, bunun o tarihlerde Yale Üniversitesinde okutulan nesli tükenmiş enteresan bir dersin kitabı olduğunu anlamıştı. Birçok satırlarının altları çizilmiş, kenarlarına çıkmalar yapılmış olan kitabı satın aldı ve eve getirdi. Evde karısına bu enteresan kitabı gösterip izahat verirken bir ara:

— Düşün karıcığım, dedi; yıllar önce biri bu kitaptan ders çalışmış, imtihana girmiş, belki birkaç kere bu dersten kalmış... Ne tuhaf! Bu adam kimdi ve Yale Üniversitesinde ne tahsili yapıyordu acaba?

Ortalıkta oynayan beş yaşlarındaki küçük çocukları cevabı yaptırdı:

— Kilit tamirciliği!

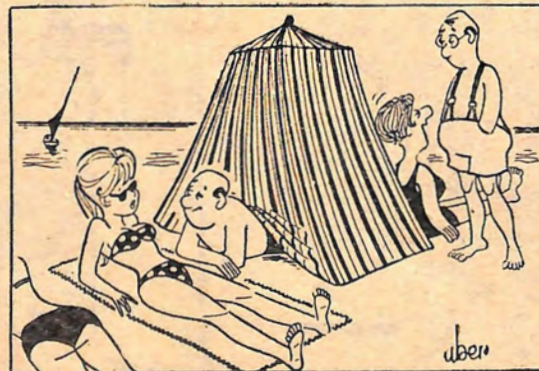
Bekleyiş!

Garson masada hayli zamandır bekleyen müşteriye yaklaşıp sordu:

— Siz ne emretmiştiniz?

Müşteri cevap verdi:

— Ben kahvaltı için gelmiştim; maamafih çorba varsa öğle yemeğine başlayabilirim.

— Kocam mı?.. Çadırda.. Güneş ona dokunuyor!

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 40 —

Adaların karşısındaki burun tarafında, ağaçların birinin altında, bir aile gibi otururmuşuz. Bayağı günde kim gelip de farkına varabilirmiş?

Kanarya, kraldan ziyade kral taraftarı.

— Boş yere adamı kırmıyalım, dediğini yapalım. Hem arzusu yerine gelmiş olur, hem de hava almış, deniz görmüş oluruz! diyoruz.

Necatüddin'in ağzı var, dili yok... Zavalilik herşeye razı. Gidelim diyoruz, peki diyor; gitmiyelim diyoruz, olur diyor.

Zarzor razı oldum. Başka da kurtuluş çaresi yok. Daha dayatsam, Kanarya'nın dediği gibi herifin belki tepesi atacak.

Şartlarını önden söylemişim. O burun tarafındaki iki ağacın altına, ayrı ayrı masa getireceğiz. Evvelâ, bir arada oturmıyacağız. Tanıdık var mı yok mu kolluyacağız; sonra birleşeceğiz.

Tabii Ebuzarif beyin arabasına binmek doğru olmadığından, kira arabasını kim getirecekse dikkat edecek. Deli İbrahim'le Karakaş Osmanın faytonları katiyen olmayacak.

Necatüddin:

— Beni bırakın, yazılacak bir iki mektubum var... Gömleğim kirli... Tıraş da olamadım... gibi bahaneler bulup epeyce ısrar ettiyse de dinlemedik, Ayşe hanım:

— Süsünü, tuvaletini ervahilere mi göstereceksin?.. Ebuzarif beyi de kuşkulandırmıyalım.. diyerek kandırdı.

Babayanice giyindim. Koyu gömüştü yeldirmemi, kalın başörtümü örttüm. Şemsiyelerimizi de aldık. Vakıa yol tarafına arkamızı dönüp oturacağız, fakat belki yanımızdan gelen geçen olur; hiç değilse şemsiyeyi açıp siper ederiz, kendimizi tanıtmayız.

On buçukta evden çıktık. Ben, Kanarya, Agavni, kira faytonuna bindik. Biz köprüyü geçtikten sonra, Ebuzarif beyle Necatüddin de arabalarına binmişler, arkamızdan sürdürmüşler.

Fenerbahçede, bayağı günler kim olur? Helvacı, dondurmacı, ak sakallı, hırkallı dilenci, tek tük de araba.

Fenerin, altı ay yaz, bir gün bile eksik olmıyan birkaç gediklisi vardır. Erkeklerden: Şadi paşa zadel, Affan paşanın küçük oğlu, Kaplan İshak paşanın küçük oğlu, sarı bıyıklı stivari zabiti, bisikletli Kolağası... Hanımlardan da: Tebessüm hanım.

Saydığım paşa zadel, cuma, pazar, çarşambadan maada, mühacir arabasıyla gelirler; deniz hamamlarının karşısındaki kıyıya, arabalarını çektilerip bir araya toplanır; saatlerce başbaşa görüşürler.

Şadi paşanın büyük oğlu, kadın gibi endamlıdır, fakat biraz burunu gagacadır. Kardeşinin yüzü, ruhyalı çocukları andırır ve hepsinin azmetlisidir.

Affan paşa zade, çok kibar, nazik bir genç. Piyanosunun üstüne uyar yokmuş.

Kaplan İshak paşanın mahdumu, biraz ufak tefek olmasa, İstanbulun, en güzel delikanlısı. Bir kaşı gözü var, kimsede eşini göremiyorum.

Bu beylerin muhakkak bir tarakta bezleri olacak ki kimse ile alâkadar olmuyorlar; insana uzaktan bakarak aralarında biraz fısıldaşıyorlar, gültüşüp gene sohbetlerine koyuluyorlar.

İki üç tur yaptıktan sonra, oturaçımız burun tarafına arabayı çekirdik.

Fransız Koleji direktörü M. Jules Faure, bermutat kendisi attı, oğlu

eşekte, zıplıya zıplıya geçtiler.

Çerkes Mahmut paşanın küçük oğlu Neşat beyle mâbeyn kâtibi İbrahim Naki bey ile, bir faytonda göründüler. Neşat bey ağabeylerine hiç benzemez. Kimseye zararı olmayan, hoş, güler yüzlü bir gençtir.

Kalamış vapuru gelmiş olacak ki civarda oturan frenklerden, bir kaç mösyö ve madam da dolaşıyorlar. Âdetleri veçhile, etrafa bakınmadan, acele acele, yayan bir tur yapıp gittiler.

Abdülgaffar ağa ile Agavni, faytondan neler de neler indirmiyorlar.

İki kulplu koca bir sepet, dört köşe başka bir sepet, her gözü helvahanecilerine yakın sefertası, içi buz dolu hasırlı..

Daha arabalardaydık. Biz önde, Ebuzarif beyin faytonu, yirmi adım kadar gerimizdeydi.

Agavni, burundaki iki masayı, yan yana koymuş, sofrayı kurmağa başlamıştı..

Evvelâ, Ebuzarif beyle Necatüddin, yere indiler, öndeki ağacın altına oturdular.

Necatüddindeki muammayı hâlâ kavıyamadım gitti. Diken üstünde gibi, bir saniye rahat duramıyor; mütemadiyen sağına soluna, arkasına bakıp yoldan tarafa ağacı siper ediyor; durmadan, denizin ke-

narına inip beş on dakika kalıyor. Bu çocukta ne var Yarabbi?.

Biraz sonra biz de indik; öbür ağacın altına geçtik. Aramızda, on beş adım kadar mesafe var, yok.

Yüzümüzü denizden tarafa çevirerek oturduk. Arasıra, başımızı yana dönüp, karşıdan karşıya, üç beş lâf ediyoruz; araba sesi işittik mi, Adalara bakar gibi yapıyoruz.

Sofranın hazırlığı bitip de işret takımı konacağı esnada, Ebuzarif bey hemen seğırtti; rakı binliğiyle şarap şişelerini, ağacın dip tarafında, görünmiyecek bir yere koydu.

Necatüddinle masanın başına geçtiler, demlenmeğe başladılar. Zarif bey:

— Artık arabadan insenize sultanım, elmasımı kaldırsana hemşire hanım; in cin kalmadı, kargalardan mı çekiniyorsunuz? diye ırrar ırrar üstüne..

Adaya son postayı yapan 11 numaralı tonton, yarım saattir karışımızda bocalamada.

Ah şu Agavni ah, olur münasebetsiz değildir, her günü bir bilir. Ne yapıp etmiş, sofrayı hazırlarken, adamakıllı zıkkımlanmış; ağzının kokusundan durulmuyor.

Fenerde, sacayak paşazadelerden başka kimse kalmamıştı; öte tarafıta, hâlâ kafa kafaya idiler.

Masanın yanına biz de oturduk. Ebuzarif bey, fesi atmış, yakalığı çıkarmış, öyle bir keyifte ki sormayın.

Bu sefer, çene kavalığının yerine kahkaha kavalığını kaim etmiş.

Önümüzdeki Ada vapuruna kah, kah, kah!.. Şimendifer direktörü Hügnenin çatanasına kah, kah, kah... Fener kulesine, balıkçı kayığına, hırkallı dilenciye kah, kah, kah... İcadıyeli ermeni udiyi çağırıp oturttu; önden mecidiyeyi dayadıktan sonra, başlattı ahenge.

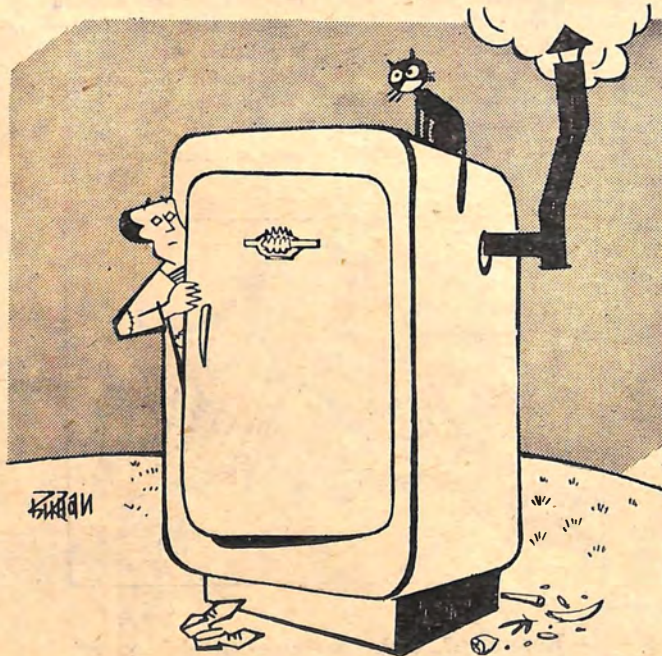
Kanarya da artık kendini tutamamış, (zehir olsa bir kadehçiğin hükmü olmaz) diye girişmiş, kadehleri sıralamağa başlamıştı.

Malûma, onun da hahkahası boldur. Ebu zarif beyle yarışta idi.

Rica, niyaz, ant, yemin, ağzıma ne rakı, ne şarap koydum. Ebuzarif bey, Abdülgaffar ağayı, otel Sebastyanonun yanındaki bakkala koşturup üç dört şişe bira getirtti.

Udi ermeni, kazma dişli ağzını bir karış açarak, öğürür gibi, (Mahmur bakışın) ı ayyuka çıkarırken, kırık udun göğüs tahtasını, mızrapla çatır çatır paralıyor...

Maliye Bakanı: «On yıl sonra herkesin bir buz dolabı olacak» dedi.

Mutlu istikbal!

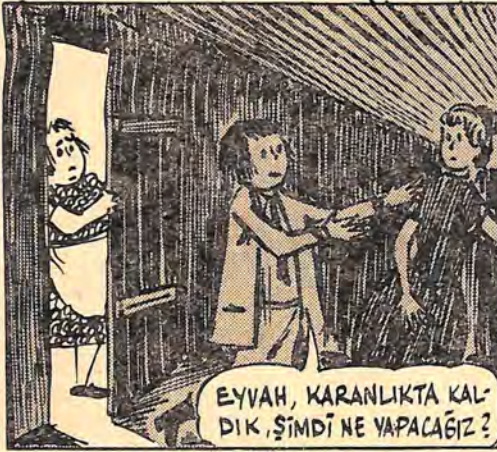
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

(Devamı var)

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENTİ
SEREN

BES

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SÜVEREN**

— 53 —

«— Bazan seni düşünürdüm. Ha wai'lileri dinlediğim, çocuk arabasıyla dolaşan kahve rengi saçlı bir kadın gördüğüm, Amerikan Kadını mecmuasını elime aldığım zamanlar... Yani her zaman.»

«— Sahi mi?» Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. «Bu söylediklerin doğru mu?»

«— Sana telefon edip nasıl olduğunu, aradığın saadete kavuşup kavuşmadığını sormak istiyordum. Fakat sesini duyar duymaz senden beni görmeyi isteyeceğini biliyordum. Kendime itimat emediğim için seni aramadım.»

«— Sonra karın yazlığa gitti.» Barbara sanki şaka ediyormuş gibi neşeyle gülmeğe bile cesaret edemedi. Zira bu onun için dünyanın en mühim meselesiydi. Adamın yüzüne bakmağa da korkuyordu.

Taksi kaldırıma yanaşarak durduğu için Sidney cevap vermedi. Genç adam eğilerek şoförün parasını verdi, sonra Barbara'nın inmesine yardım etti. Uzun uzun genç kadına baktı, fakat taksi yanlarından ayrılıncaya kadar da bir şey söylemedi.

Sonra, «Dinle,» dedi. «Şoförün önünde bu şekilde konuşmak istemedim. Fakat arzu edersen sana bir taksi bulayım ve eve git. Beni dünyanın en ahlaksız erkeği addettiğinin farkındayım. Bu hususta haklısın da... Belki ben hakikaten ahlaksız bir insanım. Bir saat sonra ne yapacağımı bilmiyorum, sen de öyle... Fakat sana şu kadarını söyleyeyim: Sana telefon ettim, çünkü daha fazla dayanamadım... Seni çok özledim. Ailemin burada olmamasının bununla bir alakası yok. Hafta sonlarında Nantucket'e gitmemin yegâne sebebi oğlumu görmek istemem. Eğer, evvelâ düşündüğümüz gibi oğlum kampa gitseydi, muhakkak ki karımla sadece davet edildiğimiz partilerde karşılaşacaktık. Tahmin ettiğin gibi, karımla birbirimizi fazla gördüğümüz yok. Bunu seni aldatmak veya karımdan resmen ayrıldığımı imâ etmek için söylemiyorum. Böyle bir şey yok. Seni baştan çıkarmak için de davet etmedim. Böyle bir niyetim olsaydı, başka bir kadını seçerdim. Sana telefon ettim, çünkü senden hoşlanıyorum... Senden hoşlanıyorum... İşte o kadar.»

Barbara hafifçe, «Bunu bir kere de ben sana söylemiştim,» diye mırıldandı.

«— Hatırlıyorum.»

Genç kadın akşam güneşinde durmuş, dudağını ısırp duruyordu. «Bari içeri girip de bir içki içelim.»

Barın içi serin ve loştu. Üstü siyah camdan, küçücük, kare şeklinde bir masaya oturdular. Barbara cin ve tonik ısmarladı. Sonra da sarhoş olmamak istediği için bütün toniği kadehine boşalttı. Buna

rağmen içinden iyice sarhoş olmak, istediği o korkunç, garip şeyleri yapmak ve sonradan da yaptıklarından utanmamak geliyordu. Uzanarak yanağını Sidney'in eline dayamak, geçen aylar zarfında rüyalarında genç adama söylediği o delice sözleri tekrarlamak istiyordu. Aynı zamanda ona yeni bir şeyler anlatmak, adamın söyleyeceklerini de iyice dinlemek arzusunda idi. Barbara o anda kendisini tanıyamıyacak haldeydi.

Sidney, «Şubat'ta Haiti'ye gittim,» dedi. «Çok güzel yer. Oraya hiç gitmiş miydin?»

«— Hayır.»

«— Fazla bir şey yapmadım... Sadece güneşte dinlendim. Çok yorulmuştum da.»

Barbara, «Şubat ayından nefret ederim,» diye cevap verdi. «Taktimi yapan adam o ayı kısaltmakla akıllık etmiş doğrusu. Her Şubat: Bu ayı da geçirirsem herşey yoluna girecek, diye düşünürüm.»

«— Bu Şubat ne yaptın?»

Genç kadın omuzunu silkerek içkisini karıştırdı. Hatırlamağa çalışıyordu... «Fazla birşey yapmadım. İsimlerini bile hatırlıyamadığım bir kaç gençle çıktım. Bir iki film, bir kaç piyes gördüm.»

«— Fena değil.»

Barbara, «Fena değildi,» dedi. «Biraz eğlendim.»

Sidney genç kadına bakarak güldü. «Bunu ağlayacakmış gibi bir tavırla söyledin.»

«— Güüşün o kadar hoşuma gidiyor ki.»

Sidney cevap vermedi. Barbara kadehini alarak, bir dikişte bütün

içkisini bitirdi. İçki ona fazla tesir etmemişti, genç kadın kendisini biraz daha iyi hissediyordu artık. Adamın tebessümünden bahsettiğine pişman olmuştu, bu fazla samimi kaçmıştı. Daha dikkatli davranması lazım geliyordu.

«— Bir içki daha ister misin?»

Güya bir içki içecek, ondan sonra da Sidney'den ayrılıp evine dönecekti. Fakat kokteyl'i beş dakikada bitirmişti, şimdi ne yapacaktı? «Evet,» diye cevap verdi. Akılina bir şarkı gelmişti. «Kokteyl ve kahkahalar... Daha sonra ne olacak, bunu kimse bilmez.»

Sidney, «Biliyor musun, seninle tanıştığımız gecenin sonra Art Bossart'ı bir daha görmedim.»

«— Sahi mi? Ben onun senin en yakın arkadaşın olduğunu zannediyordum.»

«— Yok canım. O benim içki arkadaşım. Arada sırada birlikte şifeler deviririz.»

Barbara, «Ona bazan asansörde rastgeliyorum,» dedi. «Bana öyle bir merhaba diyor.» Genç kadın Bossart'ın taklidini yaptı. Soğuk, nazik ve sanki karşısındakini tanımamış gibi bir tavır takınmıştı. «...Merhaba! Birinin partiden sonra seninle bara gidip içki içmesi sonra da ertesi günü seni tanımamış gibi davranması garip oluyor.»

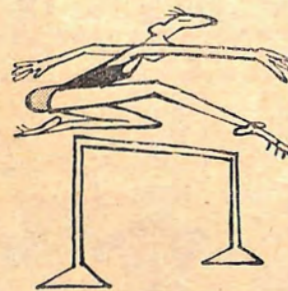
«— Amerikan Noel partilerinin birinci kaidesi bu değil midir? Sidney'in yüzünde neşeli bir ifade belirmişti. «Bir de Müclirlerle yatan kızların halini düşün. Ertesi günü asansörde soğuk bir «merhaba» ile karşılaşınca kimbilir neler hissediyorlardı.» (Devamı var)

SPOR ALBÜMÜ

Akbaba, sevgili okuyucularına yeni bir albüm hazırlıyor. Bu albüm: **SPOR ALBÜMÜDÜR**

Akbaba'nın ikinci albümü, yalnız spor karikatürleri vermekle kalmıyacak, en sevdiğiniz yazarların spor hikâye ve fıkralarını da taktim edecektir.

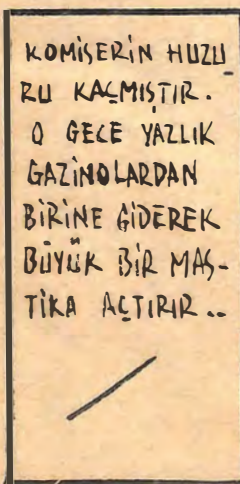
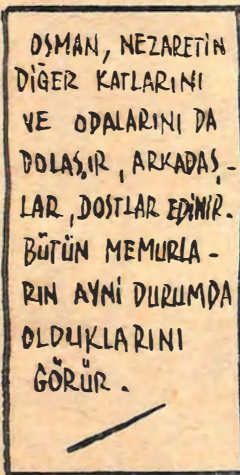
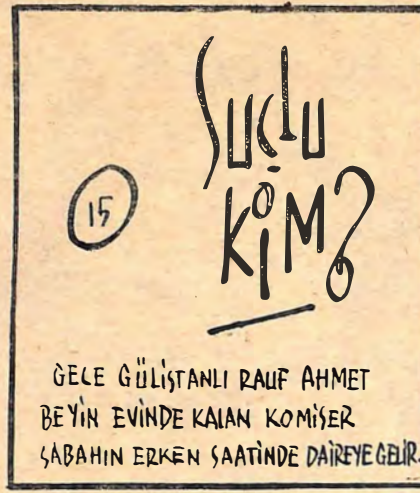
Yeni albümümüzde en ünlü karikatürçülerimizin spor üstüne en güzel karikatür ve panoramalarını bulacaksınız.

Akbaba'nın hazırlanmakta olan ikinci albümü de, birincisi gibi 20 sahife ve 5 renkli olacaktır.

Bu albüm Akbaba'nın hediyesidir, ayrıca para ile satılmaz.

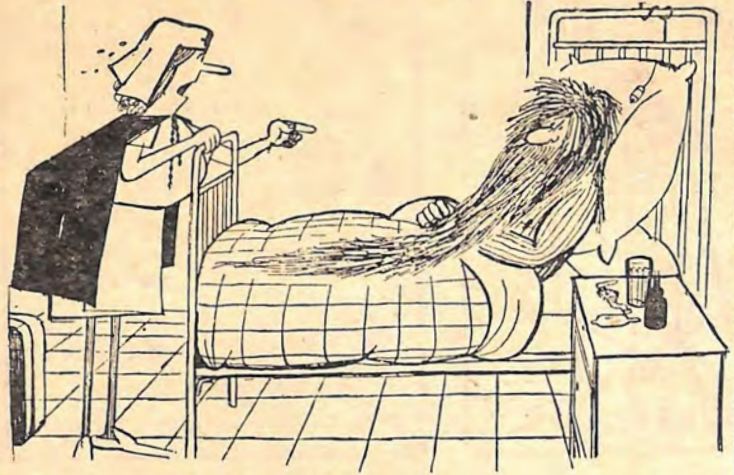
SPOR ALBÜMÜMÜZÜ BEKLEYİNİZ!

İDÜNYA Karikatürleri

YAZISI2

-VAH ZAVALLI, BENİM ÜÇ AYLIK YAZ TATİLİME
ODANA HİÇ UĞRAYAN OLMADI MI?..

-HEYKELTRAS MİSİNİZ?..

-HEEEY... KİM O "VAY ANAM VAY" DİYE BAĞIRAN?

Gerçek ATATÜRK

Yazan :

General Faruk Gönentürk

- Bu kitap, Atatürk'e inanmış, ona gönülden bağlı bir Türk generalinin eseridir.
- Bu kitapta, Atatürk'ü cephe cephe tanıyacaksınız : İhtilâlcî, İnkılâpçı, Tarihçi, Dilci Yapıcı, Kurucu, Başarıcı ve Büyük Asker Atatürk bütün özelliklerle dile geliyor.

Satış yeri : ÇKAT YAYINEVİ

Ankara Cad. İstanbul — 428 sahife, 15 Lira.

Ak - 155

**Twist
ve
PLİSE**
ETEKLİ TAKIMLAR

Her mevsime daima yenilik ve zerafet örnekleriyle giren K A Z O V A. i k i parçalı BURUŞMAZ jarse den desenli TWİST etek, Çeket Plise etek, Çeket-ten ibaret en son modaya göre hazırlanmış takımları birer zerafet örneğidir.

Kazova
FABRİKALARI

Her mevsimde
Kazova
giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi Kazova mağazalarından ve Büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız.

İlâncılık - 6637-156

REKLÂMLAR İÇİN EN İYİ VASITA GAZETE VE DERGİLERDİR.

Gazete ve Dergiler için'de en Güvenilir Aracı

BASIN İLÂN KURUMU'DUR.

İSTANBUL GENEL MÜDÜRLÜK : Türkocağı caddesi No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 84 - 85

İSTANBUL ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Türkocağı Caddesi No. 1 Kat 3

ANKARA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Ulus İşhanı «E» bloku No. 41 Kat 2
Telefon : 10 58 17 - 10 57 87

İZMİR ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardıçali Han Tel: 23911

TELGRAF : BASINKURUMU

ADANA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Abidinpaşa Cad. Remo İşhanı 46

BURSA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon : 2552

ESKİŞEHİR ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

KONYA ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İstanbul Cad. Yusufaga Sok. Terzioğlu
pasajı No. 1

ZONGULDAK ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Amca, Birlik Pasajı No. 15/16
Telefon : 2038

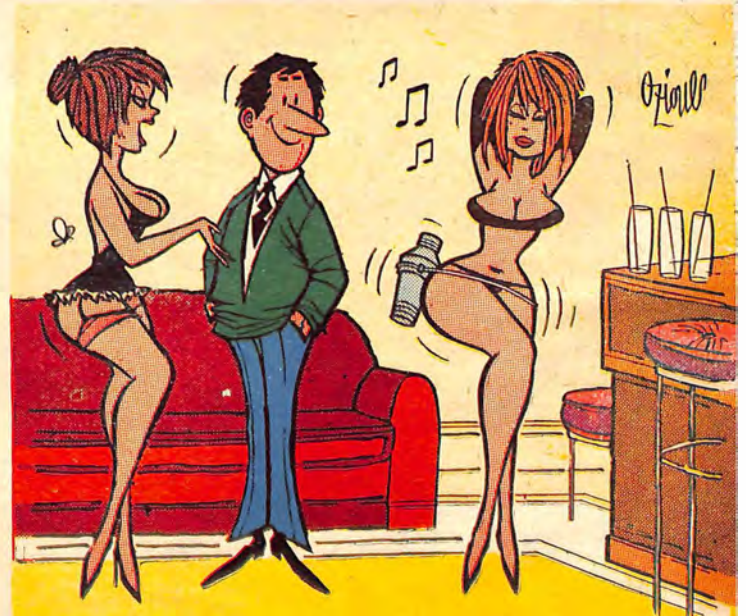
Akhava

BU YIL YILDIZPALAS'TA NE HOŞ GEÇİRDİK YAZI :
ORMANLARDA DİNLEDİK HER GECE BÜLBÜL CAZI :
İÇTİK PEMBE GÜLLERDEN MEHTABİ YUDUM YUDUM,
O DİZLERİMDE SIZDI, BEN GÖĞSÜNDE UYUDUM...

-ÇEK TETİĞİ ŞEKERİM ÇEK, GERİ TEPER DİYE KORKMA!

-BİR TWİST YAPTI MI KOKTEYLİNİZ HAZIRDIR!